

## דף ס.

עין משפט א.

א"ח סימן שצב פעיף ב

עיינ לעיל דף נט: עין משפט אות ה.ו.

עין משפט ב.

א"ח סימן שצב פעיף ג

ג. הבתים שמניחים אותם לשויר אפי' שפתחיהם אינם לעיר אלא אחוריהם לעיר, ואפי' בית הבקר או בית התבן עושים אותם שויר.

עין משפט ג.

א"ח סימן שצב פעיף א

א. עיר שהיתה קנין יחיד, אפי' נעשית של רבים, משתתפים כולם שיתוף אחד ויטלטלו בכל העיר.<sup>ג</sup>

וכן אם העיר היתה של רבים ויש לה פתח אחד, ג"כ משתתפים כולם שיתוף אחד, אבל בשל רבים ויש לה ב' פתחים שהעם נכנסים בזה ויוצאים בשני אפי' נעשית אח"כ של יחיד אין מערבין את כולה<sup>ב</sup> אלא מניחים ממנה חצר אחת או בית אחד והשאר משתתפין, והמשתתפין כלם מותרים בכל העיר חוץ מאותו מקום ששיירו, והנשארים שלא השתתפו מותרים במקומם בשיתוף שעושים לעצמם.

ואם הנשארים שלא השתתפו הם רבים, אסורים לטלטל<sup>ע</sup> בשאר כל העיר, ודבר זה משום היכר הוא, כדי שידעו שהערוב התיר להם לטלטל בעיר זה שרבים בוקעים בה, שהרי במקום שלא נשתתפו אין מטלטלין בו אלא אלו לעצמן ואלו לעצמן.

ואם רצו לערב כל מבוי לעצמו מועיל דאין שויר גדול מזה.

הגה: וצריך שיעשו בין המבואות ב' פסין של שני משהוא כל אחד אם הוא

ג. אחר שהוכשרו כל מבואותיה כהלכתן, מ"ב אות ד'. ואפי' יש לה ב' פתחים. לא כן בעיר של רבים מעיקרא שיש לה ב' פתחים שדינה אחרת כמו שמפורש בסעיף ב'.

ס. גזירה שמא תחזור רשות הרבים ויקלו בה ג"כ. והעולם אין נוהגים ליהרר בזה, ואפשר דס"ל דאין נקרא רבים אלא בשישים רבוא כדעת רש"י, מ"ב אות ז'.

ע. דאם השויר רק לאחד א"צ שיתוף, אבל ברבים השויר מעכב. מ"ב אות ח'-ט'.

רחב עשר אמות, וביותר מעשר אמות צריכים לעשות צורת הפתח.

עין משפט ד. או"ח סימן שצב סעיף ז

ז. עיר של רבים ונתמעטה ועמדה על חמשים דיירים אינה צריכה שיוך שנשתקע שם רבים ממנה.

עין משפט ה. או"ח סימן שצב סעיף א

עיין לעיל עין משפט אות ג.

עין משפט ו. או"ח סימן תיא סעיף א

א. היה בשדה בעת שקדש היום ואמר לשלוחו לערב עליו במערב מבעוד יום, אם השליח נתן הערוב בענין שהוא רחוק ממקום עמידתו יותר מאלפים אמה לכיון מערב מביתו אינו ערוב, דכיון שקדש עליו היום ורחוק מערובו יותר מאלפים אינו יכול ללכת וליתלו, ונשארה לו שביתה ביתו<sup>פ</sup>, אבל אם נתן הערוב בתוך אלפים ממקום עמידתו בשדה לכיון מערב מביתו, קנה שביתה במקום ערובו<sup>צ</sup>.

עין משפט ז. או"ח סימן תח סעיף ג

ג. ד. המניח ערובו בתוך העיר ששבת בה, לא עשה כלום, ואין מודדין במקום ערובו אלא הרי הוא כבני העיר כולם שיש להם אלפים אמה לכל רוח של העיר.

וכן אם נתן ערובו במקומות המצטרפין לעיר שמודדים תחום אלפים חוץ מהם, הרי זה כנותנו בתוך העיר.

פ. ולא דומה לסימן ת"ט סעיף י"א שאינו זו ממקומו, ששם בא בדרך ולא נוח לו שיקנה שביתה במקומו, אבל בעומד בביתו או בתחום ביתו ודאי ניחא ליה שביתה בביתו, מ"ב אות ג'. ועיין בביאור הלכה.

צ. שהרי עשה שליחותו, ונחשב לו האלפים אמה משם, מ"ב אות ד'.

## דף ס:

אור"ח סימן תה סעיף ד

עין משפט א.

ה. נתן ערובו מחוץ לתחום, אינו כלום פ.

הגה: ויש לו תחום מביתו, דמסתמא ניחא ליה לקנות שביתה בביתו כשאינן ערובו ערוב ר.

אור"ח סימן תה סעיף א

עין משפט ב.

א. \* מותר לערב ערובי תחומין ולקנות שביתה בסוף התחום ש.

א. יצא מהעיר בערב שבת והניח מזוין ב' סעודות רחוק מהעיר בתוך התחום של אלפים אמה ת, וקבע שביתתו שם, אפי' שחזר לעיר ולן בביתו, נחשב כאילו שבת במקום שהניח בו שתי הסעודות, וזהו הנקרא ערובי תחומין, ואז יש לו להלך ממקום ערובו אלפים אמה לכל רוח. וביום שבת אינו מהלך בעיר ממקום ערובו רק עד סוף אלפים אמה א.

א. ב. אם היתה העיר מובלעת בתוך מדתו, תחשב העיר כולה כד' אמות ומשלים מדתו מחוץ לעיר. כיצד, הרי שהניח ערובו ברחוק אלף אמה מביתו לצד מזרח, מהלך למחר ממקום ערובו למערב אלפים אמה, אלף שמן הערוב עד ביתו שבעיר, ואלף אמה מביתו בתוך העיר, ואינו מהלך בעיר אלא עד סוף האלף מביתו מצד מערב.

אבל אם היה מביתו עד סוף העיר לצד המערב פחות מאלף אמה אפי' באמה אחת, נמצא שכלתה מדתו של האלף מחוץ לעיר, כאן תחשב כל העיר כד' אמות ומהלך חוצה לה לצד מערב תשע מאות תשעים ושש

ק. רמב"ם פ' ו' מהלכות עירובין.

ר. מ"ב אות ל"א.

ש. ועיין בסי' תט"ו דדוקא לדבר מצוה מערבין.

ת. אף שמביתו רחוק יותר מאלפים אמה מהני. כיון שהוא בתוך התחום של העיר.

א. ואפי' עדיין לא יצא מביתו שלן בה אסור ללכת מביתו לצד שכנגד הערוב אפי' בתוך העיר אפי' אמה אחת אם ממקום ערובו עד הבית יש אלפים אמה, מ"ב אות ז'.

אמות התשלום לאלפים.

לפיכך אם הניח ערובו מצד מזרח העיר בריחוק אלפים אמה מביתו שבעיר, הפסיד את כל העיר, ונמצא מהלך מביתו עד ערובו אלפים אמה ואינו מהלך מביתו לצד מערב אפי' אמה אחת.

הגה: וי"א דאפי' כלתה מדתו באמצע העיר מהלך בעיר כולה, אבל לא חוצה לה, ויש להקל.

הגה: כל מקום שהניח ערוב תחומין, ויש לו אלפים אמה לכל רוח, אסור לו לילך לצפון ולדרום רק נגד רוחב המקום שקנה שם הערוב<sup>ב</sup>, ואם אין המקום רק ד' אמות כגון שאין הערוב נתון ברה"י, אסור לו לילך לכל רוח אלפים רק ברוחב ד' אמות עם אלכסונון.

מ"מ אם כלתה המדה בסוף העיר שכולה כארבע אמותיו, מותר לילך כל רחבה, ויש לו אלפים חוץ לעיר לצפון ולדרום, אע"פ שאין לו רוחב כל כך נגד המקום שקנה בו הערוב.

או"ח סימן תח סעיף א

עין משפט ג.

עיין לעיל עין משפט אות ב.

ב. פירושו דאם היה הערוב בבית, או בעיר אף שהיא יותר גדולה, נותנים לו אלפים אמה לכל רוח נגד רוחב המקום שהוא שמונח בו הערוב, ואח"כ מוסיפין לו ג"כ אלכסונון לעשות כטבלה מרובעת, מ"ב אות ט"ו.